

Arrest

nr. 247 901 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. FONTIGNIE
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. FONTIGNIE, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 december 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.Y.C.R.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 25 juni 1965 in Cúcuta, departement Norte de Santander en woonde er gedurende een groot stuk van uw leven. Samen met uw ex-partner heeft u drie kinderen, die allen over de Colombiaanse nationaliteit beschikken en waarvan de twee jongsten momenteel in Cúcuta wonen. Uw dochter, S.A.D.C.(...) (CG X), verliet op zeventienjarige leeftijd Colombia en verhuisde naar Venezuela waar ze trouwde met Vicente A.G.H.(...) (CG X) die de Venezolaanse nationaliteit bezit. Na de geboorte van hun oudste zoon, besloot u hen te vervoegen in Venezuela, waar u vervolgens meer dan tien jaar bij hen inwoonde. Jullie woonden op meerdere plaatsen in Venezuela, u beschikte echter niet over geldige verblijfsdocumenten. U hield zich voornamelijk bezig met de zorg voor uw kleinkinderen, V.A.G.D.(...) en J.E.G.D.(...), zij hebben zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit. Tot uw vertrek woonde u met uw dochter, schoonzoon en kleinkinderen in San Cristobal, Tachira, Venezuela.

U beroept zich op dezelfde asielmotieven als uw dochter en schoonzoon. Het asielerelaas van uw schoonzoon wordt hier hernomen:

In 2006, u woonde op dat ogenblik in Nueva Cua, Miranda, werd u beroofd toen u zich op een ochtend klaarmaakte om naar uw werk te vertrekken. U was toen in het bezit van een motor waarmee u zich naar uw werk op de markt verplaatste. Twee jongemannen passeerden langs uw huis, waar u op dat ogenblik op uw terras uw motor aan het opwarmen was voor vertrek, en richtten een vuurwapen op u. De mannen dwongen u vervolgens naar binnen te gaan en plaats te nemen op uw knieën, waarna ze u vroegen waar u uw geld bewaarde. Uw echtgenote was ondertussen wakker geworden van het rumoer. De overvallers drongen verder uw woning binnen. Vervolgens richtten de jongemannen zich tot uw vrouw en bevalen haar om hen het geld te overhandigen. Uw echtgenote maande aan tot rust en vertelde de overvallers dat ze het geld ging halen. Daaropvolgend vertrokken de overvallers met hun buit, uw jas en de sleutels van zowel uw huis als uw motor.

In 2010, nadat u verhuisd was naar San Cristobal om er samen met uw echtgenote en schoonmoeder aan de slag te gaan in de bakkerij van uw vader, vond een tweede incident plaats toen u aan het werk was in de bakkerij. In die periode was er in uw wijk Puente Real sprake van gewelddadige conflicten tussen bendes. Op een dag kreeg u een klant over de vloer die niet tevreden was over het product dat ze eerder in de bakkerij had gekocht. Jullie hadden een kleine aanvaring, waarop zij haar echtgenoot erbij haalde. U herkende hem meteen, haar echtgenoot was een drugsdealer die een groep jonge misdadigers leidde. De man bedreigde u, hij zei u dat u geluk had dat de man uw vader kende want dat hij u anders niet in leven zou gelaten hebben. Een buurman kwam tussenbeide en deed de man bedaren.

Een tijd later kwam u te weten dat de twee overvallers die u hadden beroofd in 2006 vermoord waren teruggevonden. Hierop besloot u met uw gezin opnieuw naar het huis in Nueva Cua te verhuizen en het huis beter te beveiligen. U ging vervolgens eerst aan de slag bij uw tante die schoenen verkocht. Daaropvolgend startte u als vrachtwagenchauffeur, maar de algemene onveiligheid en plunderingen op de weg maakten u angstig, waardoor u na twee jaar besloot om de job op te geven en u te focussen op de verkoop van motors.

In 2015 verbleven u en uw echtgenote ongeveer een maand in Medellín, departement Antioquia, Colombia. Jullie huurden er een woning en brachten jullie cv's rond, maar vonden nergens werk.

Een derde incident in Venezuela vond vervolgens plaats in december 2015, toen u samen met uw kinderen na een bezoekje aan uw moeder met de moto weer huiswaarts keerde. Wanneer u die namiddag de oprit van uw huis wil oprijden, worden jullie tegengehouden door twee mannen. Een van hen richt een vuurwapen op jullie, waarop uw oudste zoon van de motor wordt geduwd nadat hij het vuurwapen naar beneden probeerde te richten. De mannen dwingen vervolgens ook u en uw andere zoon van de motor te stappen, waarna ze uw gsm afnemen en ervandoor gaan met uw motor. U besloot het hier niet bij te laten en ging aangifte doen bij de nationale garde. Twee dagen na de overval contacteerden de ouders u via uw schoonbroer om 40.000 Bolivar losgeld te vragen voor de motor, maar u oordeelde dat het veiliger zou zijn om hier niet op in te gaan. Enkele dagen daarna werd een buurman door dezelfde ouders gedood, nadat hij klacht zou hebben ingediend nadat ze zijn tv hadden gestolen. Daarop verhuisde u met uw gezin naar een andere wijk in Nueva Cua.

Een tijd later, in de periode 2016-2017, zag u op weg naar huis een gemaskerde man die aanstalten maakte om u te benaderen. U reed op dat moment met uw kinderen op de motor naar huis nadat jullie een bezoek hadden gebracht aan uw moeder en vervolgens wat waren gaan sporten op het nabijgelegen voetbalveld. Toen u de gemaskerde man in de gaten kreeg, deed uw buikgevoel u rechtsomkeer maken. De dag nadien vernam u via een buurman uit uw vorige wijk dat de desbetreffende gemaskerde man gewapend was. Op het ogenblik dat u en deze buurman het voorval bespraken, passeerde deze man op zijn motor. Daaropvolgend kregen uw voormalige buurman en deze

man problemen. De man die u eerder had gezien en die vervolgens ook uw buurman had bedreigd, kwam vervolgens nog langs uw huis waarbij hij in de lucht schoot om u te intimideren. In diezelfde periode vond er tevens een schietincident plaats in de buurt waar uw kinderen schoolliepen. Omwille van deze redenen ging u in 2017 opnieuw samen met uw gezin in San Cristobal wonen.

U en uw gezin besloten uiteindelijk te emigreren naar het buitenland omwille van de algemene situatie in Venezuela. Uw kinderen kregen daarbovenop te maken met gezondheidsproblemen, wat een bijkomende aanleiding voor vertrek vormde. Uw oudste zoon ervaart migraine, uw jongste zoon lijdt aan een aandoening aan de klieren. In november 2017 trok uw echtgenote naar Spanje, jullie zouden later volgen. Ze werd echter in Amsterdam tegengehouden en door de autoriteiten teruggestuurd naar Venezuela. Uw echtgenote diende toen geen asielaanvraag in, naar eigen zeggen omdat ze niet op de hoogte was van dergelijke systemen.

Op 9 mei 2018 verliet u samen met uw echtgenote, kinderen en schoonmoeder Venezuela en reisde u met de bus naar Colombia. Vervolgens reisden jullie met het vliegtuig via Frankfurt naar Barcelona, Spanje. Daar deed u op 29 juni 2018 samen met uw gezin een verzoek tot internationale bescherming. Jullie paspoorten werden vervolgens ingehouden door de Spaanse autoriteiten. Jullie besloten echter de beslissing van de Spaanse asielinstanties niet af te wachten en door te reizen naar België omwille van de medische problemen van uw zoon. U meende dat hij in Spanje niet de nodige medische hulp zou kunnen verkrijgen. Uw echtgenote, uw schoonmoeder, uw zonen en u verlieten Spanje op 9 november 2018 om met de trein via een tussenstop in Frankrijk naar België te reizen. Vervolgens deden u en uw gezin op 12 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Los van het hierboven vermelde feitenrelaas hernomen uit de beslissing van uw schoonzoon waar u zich mede op beroept, haalt u ten opzichte van uw land van nationaliteit, in casu Colombia, aan de algemene veiligheidssituatie in Colombia te vrezen, alsook dat u geen optimale behandeling zal krijgen voor uw gezondheidsproblemen. U vreest daarenboven voor de algemene veiligheid van uw kleinkinderen, die over de dubbele Colombiaanse-Venezolaanse nationaliteit beschikken, en dat zij er op het verkeerde pad zullen terechtkomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u via uw advocaat een mail voor met daarin bijkomende documenten in bijlage: een foto van het Venezolaans paspoort van uw kleinzoon V.A.G.D.(...), een foto van het Venezolaans paspoort van uw kleinzoon J.E.G.D.(...) en een foto van de huwelijksakte van uw dochter S.A.D.C.(...) en haar echtgenoot V.A.G.H.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt het CGVS op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Dit laatste geldt eveneens bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. In dit verband dient te worden aangestipt dat hoewel u zich op dezelfde asielmotieven beroept als uw schoonzoon, een Venezolaans staatsburger (CG 1821535), u enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en uw verzoek om internationale bescherming bijgevolg beoordeeld dient te worden ten opzichte van Colombia als land van herkomst. De problemen in Venezuela worden, wat betreft de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, bijgevolg buiten beschouwing gelaten.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt naar voren dat u ten aanzien van Colombia vreest dat uw gezondheidssituatie in uw land van herkomst niet op een passende manier kan worden opgevolgd en dat u er geen toegang heeft tot medische behandelingen vanwege de hoge medische kosten (CGVS, p. 5). U haalt daarenboven de algemene situatie in Colombia aan, waardoor u vreest voor uw veiligheid en voor die van uw kleinkinderen, alsook dat zij in Colombia weinig toekomstmogelijkheden zullen hebben (CGVS, p. 5).

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en algemene gezondheidstoestand en u daaromtrent aanvoert dat u in Colombia geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 5), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia betreft (CGVS, p. 5), dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen (zie tevens infra). U vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens dat het in Colombia moeilijk is om werk te vinden, zeker voor personen met een Venezolaanse achtergrond, waardoor u meent dat de mogelijkheden voor uw dochter en haar gezin erg schaars zouden zijn. Aangezien uw dochter, S.A.D.C.(...) (CG 1821535B), tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dezelfde motieven als u inroept, wordt hieronder verwezen naar het relevante gedeelte van haar beslissing:

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen grotendeels socio-economisch van aard zijn, en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Wat de door u naar voren geschoven socio-economische motieven betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). U dient aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Colombia precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in

Colombia van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Colombia, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. U keerde echter tijdens uw verblijf in Venezuela geregeld nog terug naar Colombia om er levensmiddelen te kopen en u kan in Colombia rekenen op een uitgebreid familienetwerk waarmee u een goed contact onderhoudt (CGVS, p. 3, p. 5). In 2015 woonde u bovendien gedurende een aantal weken met uw echtgenoot in Medellín (CGVS, p. 7 & CGVS V.A.G.H.(...), p. 4, p. 14). Jullie huurden er een woning maar besloten na een tijd terug te keren naar Venezuela omdat het zoeken naar werk moeizaam verliep. Moeilijkheden om een job te vinden (CGVS, p. 6, p. 7) kunnen echter op geen enkele manier gelijkgesteld worden met een situatie waarin uw basisrechten geschonden zouden worden. Hierbij kan nog aangestipt worden dat jullie slechts een heel beperkte periode naar werk gezocht hebben in Colombia. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Colombia, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft uw identiteitskaart dient gesteld te worden dat uw identiteit op zich niet wordt weerlegd. Ook met betrekking tot de identiteitsdocumenten van uw kleinzonen V.A.G.D.(...) en J.E.G.D.(...) die uw advocaat na het persoonlijk onderhoud bezorgde, wordt opgemerkt dat hun identiteit niet ter discussie staat. De huwelijksakte van uw dochter S.A.D.C.(...) en uw schoonzoon V.A.G.H.(...) is in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, volstaat een loutere vermelding van de algemene situatie in het land van herkomst niet om iemand als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie erkennen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombiesituation-securitaire-20180607.pdf>, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusveiligheidssituatiecolombia20191113.pdf>, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie

in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en de stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij haalt tevens een appreciatiefout aan.

Na een beknopte weergave van voormelde rechtsregels en -beginselen, wijst verzoekster erop dat zij gedurende meer dan tien jaar in Venezuela heeft geleefd met haar dochter en haar gezin. Zij meent dat, hoewel zij de Colombiaanse nationaliteit heeft, haar vrees voor vervolging ook ten aanzien van Venezuela dient te worden geanalyseerd. Verzoekster verwijst naar wat haar dochter en schoonzoon in het kader van hun beroep doen gelden: *“Verzoekers benadrukken dat verzoeker Venezuela heeft verlaten niet alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie die er heerst, maar door de cumulatie van meerdere incidenten waarvan hij het slachtoffer is geweest met de daaropvolgende verhuizingen tot gevolg. Verzoekers menen dat deze meegemaakte incidenten moeten beschouwd worden als (verleden) vervolgingen en als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging in hoofd van verzoeker gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij merken hierbij op dat verwerende partij geen enkel goede reden geeft om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer naar Venezuela.*

Verzoekers houden voor dat hij omwille van zijn financiële middelen opnieuw een doelwit zal worden. Zij stellen dat dit bevestigd wordt door algemene objectieve bronnen; personen met een gelijkaardig profiel worden vervolgd in Venezuela door gewapende en criminele groepen. Verzoekers verwijzen naar en citeren vervolgens uit landeninformatie, waaronder de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela van 4 april 2019, waaruit blijkt dat Venezuela en de staat Tachira in het bijzonder, geteisterd worden door een zeer hoge graad van criminaliteit en geweld. Ze wijzen erop dat dit geweld in hoofdzaak wordt gepleegd door de zogenaamde ‘grupos armadas organizados’, maar eveneens door de colectivos en de zogenaamde ‘megabandas’. Tevens laten zij gelden dat uit deze informatie blijkt dat deze groepen niet zelden gedoogd of zelfs gesteund worden door het Venezolaanse regime en dat vele van de moorden in de staat Tachira worden gepleegd door politieambtenaren.”

Verzoekster kaart verder de algemene situatie aan in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Tevens wijst zij op de mogelijke risico's bij een terugkeer naar Venezuela als afgewezen asielzoeker.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij al meer dan tien jaar niet meer in Colombia heeft geleefd. Zij licht toe dat zij al die tijd ten laste heeft geleefd van haar dochter (en haar gezin) en benadrukt dat zij geen enkele eigendom of netwerk heeft in Colombia. Tevens wijst zij erop dat zij ziek is en niet in staat is om te kunnen werken en financieel autonoom te worden. Verzoekster merkt voorts op dat zij wel nog familieleden heeft die leven in Cúcuta, maar dat zij niet financieel in de mogelijkheid zijn om haar en de rest van het gezin te steunen daar de meesten van hen werkloos zijn.

Het verzoekschrift vervolgt dat Cúcuta zich bovendien bevindt in de regio van Norte de Santander, een van de regio's die een gewapend conflict kent. Naast de veiligheidsproblemen en toename van de criminaliteit in Cúcuta, stelt verzoekster dat de algemene veiligheidssituatie tevens de toegang tot de noodzakelijke medische zorg en behandeling in gevaar brengt, wat problematisch daar zij zulke medische zorgen nodig heeft. In dit kader laat zij tevens gelden dat haar medische problemen haar bijzonder kwetsbaar maken, een element waarmee rekening dient te worden gehouden gezien de context van algemene onveiligheid in Colombia.

2.2. Verzoekster ter ondersteuning van haar verzoekschrift een artikel toe van Global Americans, *“The impact of Venezuela's collapse on Colombia”* van 24 april 2017 (stuk 2).

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 30 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele veiligheidssituatie in Colombia. Hierbij wordt verwezen naar de COI Focus *“Colombia: veiligheids-situatie”* van 27 juli 2020.

4. Voorafgaande bemerking

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Volgens haar verklaringen en de neergelegde documenten bezit verzoekster de Colombiaanse nationaliteit.

Bijgevolg dient verzoeksters vrees te worden beoordeeld ten aanzien van haar enige land van nationaliteit, in casu Colombia. Verzoeksters argumentatie in het verzoekschrift omtrent haar vrees ten aanzien van Venezuela is derhalve niet dienstig en behoeft geen verdere bespreking.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster haalt ten opzichte van Colombia aan dat zij de algemene veiligheidstoestand vreest alsook dat zij geen optimale behandeling zal krijgen voor haar gezondheidsproblemen. Zij kaart tevens de economische situatie in Colombia aan.

5.2. De Raad stelt vast dat deze problemen kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Colombia dan wel problemen betreffen van loutere socio-economische aard. Deze elementen houden bijgevolg geen verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argument aan dat hierover anders doet denken.

Deze problematieken zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Voorgaande volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Colombia.

6.2. Waar verzoekster de socio-economische situatie in Colombia aankaart, wijst de Raad er vooreerst op dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate

behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire situatie in Colombia werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch eerder het gevolg is van economische oorzaken.

Verder wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Zij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Dat zij al meer dan tien jaar niet meer in Colombia heeft geleefd, zij al die tijd ten laste heeft geleefd van haar dochter (en haar gezin) en zij geen enkele eigendom of netwerk heeft in Colombia, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan zij in Colombia rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk waarmee zij een goed contact onderhoudt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 4). Waar verzoekster opwerpt dat zij ziek is en niet in staat is om te werken en financieel autonoom te worden, maakt zij niet aannemelijk waarom zij niet op haar familiaal netwerk zou kunnen rekenen, minstens op enige bijstand van die kant. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar oudste zoon werkzaam is en haar zussen elkaar financieel helpen. De Raad merkt hierbij tevens op dat hij de vrees van haar dochter en schoonzoon ten aanzien van Colombia respectievelijk Venezuela in het arrest van 21 januari 2021 met nr. 247 900 van als ongegrond heeft beschouwd. Niets belet verzoekster derhalve zich opnieuw bij hen in de respectievelijke landen van herkomst te vestigen en zich daarvoor te wenden tot de geëigende lokale procedures daartoe.

De geschetste financiële perikelen getuigen geenszins van een situatie van extreme armoede. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Colombia, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Wat betreft de medische problemen van verzoekster, namelijk dat zij in het verleden een oorinfectie heeft gekend met gehoorverlies aan één oor tot gevolg (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 5), merkt de Raad op dat zij gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast verzoekster niet aanvoert, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Colombiaanse autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Zo verzoekster wijst op de problematische

veiligheidstoestand in Cúcuta waardoor de noodzakelijke medische zorg en behandeling in gevaar worden gebracht, wijst de Raad erop dat niets haar ervan weerhoudt zich toegang te verschaffen tot de gezondheidszorg in een andere regio.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in Colombia dreigt terecht te komen in precare humanitaire omstandigheden als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 30 november 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, dient de veiligheids-situatie in Cúcuta, gelegen in het departement Norte de Santander, waar verzoekster gedurende een groot deel van haar leven heeft verbleven, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Norte de Santander een gewapend conflict bezig is maar dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cúcuta in Norte de Santander, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie er ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld wegen het gewapend conflict in Norte de Santander voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster verwijst in dit verband naar haar medische toestand; uit haar verklaringen blijkt dat zij, ten gevolge van een oorinfectie in het verleden, gehoorverlies kent langs één kant. De Raad merkt echter op dat dit element niet kan worden bestempeld als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekster laat na dit in concreto aan te tonen. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Wat betreft uw identiteitskaart dient gesteld te worden dat uw identiteit op zich niet wordt weerlegd. Ook met betrekking tot de identiteitsdocumenten van uw kleinzonen V.A.G.D.(...) en J.E.G.D.(...) die uw advocaat na het persoonlijk onderhoud bezorgde, wordt opgemerkt dat hun identiteit niet ter discussie staat. De huwelijksakte van uw dochter S.A.D.C.(...) en uw schoonzoon V.A.G.H.(...) is in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”*

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES